

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący –	SSO Magdalena Sajur-Kordula
Protokolant –	stażysta Dagmara Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa syndyka masy upadłości infrastruktura (...) spółka akcyjna w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 15 stycznia 2015 r., znak (...)

I. uchyla zaskarżoną decyzję;

II. zasądza od pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz powoda Syndyka Masy Upadłości (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. kwotę 100 zł (słownie: sto złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSO Magdalena Sajur-Kordula

Sygn. akt XVII AmE 114/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 stycznia 2015 r., znak: (...), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej, z siedzibą w B. (dalej – Przedsiębiorca), reprezentowanej przez syndyka masy upadłości G. F., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: pozwany, Prezes URE) orzekł, że Przedsiębiorca nie wywiązał się w 2013 r. z określonego w art. 9a ust. 8 (obecnie art. 9a ust. 1) ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (dalej - Prawo energetyczne) obowiązku uzyskania

i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia

z kogeneracji, o którym mowa w art. 9l ust. 1 Prawa energetycznego wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w jednostkach kogeneracji znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub uiszczenia opłaty zastępczej w terminie określonym w art. 9a ust. 5 (obecnie art. 9a ust. 15) Prawa energetycznego obliczonej w sposób określony w art. 9a ust 8a (obecnie art. 9a ust. 10) Prawa energetycznego.

Za powyższe działanie Prezes URE wymierzył Przedsiębiorcy reprezentowanemu przez syndyka masy upadłości G. F. karę pieniężną w wysokości 20 844,56 zł (słownie: dwadzieścia tysięcy osiemset czterdzieści cztery złote pięćdziesiąt sześć groszy), stanowiącej (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętej przez niego w 2013 roku.

W uzasadnieniu decyzji pozwany wskazał, iż zgodnie z oświadczeniem Przedsiębiorcy, zawartym w piśmie z dnia 24 kwietnia 2014 r. dokonał on w 2013 roku sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 29 693,170 MWh, co oznacza, że w 2013 r. był zobowiązany do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 lub art. 9o ust. 1 Prawa energetycznego, względnie uiszczenia opłaty zastępczej, na łączną ilość odpowiadającą 267,238 MWh energii elektrycznej.

Na podstawie analizy zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego Prezes URE ustalił, iż Przedsiębiorca nie przedstawił organowi do umorzenia świadectw pochodzenia z kogeneracji za 2013 r. Do dnia 30 czerwca 2014 r. nie uiszczył on także wymaganej opłaty zastępczej na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, zatem pozwany uznał, iż w 2013 r. Przedsiębiorca nie wypełnił obowiązku określonego w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego.

Pozwany zaznaczył, że w przedmiotowej sprawie nie mógł skorzystać z możliwości odstąpienia od wymierzenia kary, gdyż zarówno stopień szkodliwości czynu, którego dopuścił się Przedsiębiorca niewątpliwie w ocenie Prezesa URE nie był znikomy, a także brak realizacji przedmiotowego obowiązku uplasował się na poziomie 100 %, bowiem w ogóle nie uiszczono należnej opłaty zastępczej ani nie dokonano umorzenia odpowiedniej ilości świadectw pochodzenia.

Podkreślił, że brzmienie art. 56 Prawa energetycznego wskazuje obowiązek nałożenia kary pieniężnej w przypadkach określonych w przepisie, a nie jedynie uprawnienie Prezesa URE, w związku z czym dla samego nałożenia kary pieniężnej nie są istotne przyczyny niewypełnienia obowiązku wynikającego z art. 9a Prawa energetycznego, gdyż samo to naruszenie aktualizuje wspomniany obowiązek. Zaznaczył także, że odpowiedzialność określona w art. 56 ust. 1 Prawa energetycznego nie jest oparta na zasadzie winy, ale na bezprawności działania lub zaniechania, a sam stopień zawinienia ma znaczenia jedynie dla określania wysokości nakładanej kary. (decyzja k. 4-10)

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł syndyk masy upadłości (...) Spółki Akcyjnej w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. i zaskarżył ją w całości, wnosząc o jej uchylenie, względnie o jej zmianę i odstąpienie na podstawie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego od wymierzenia kary pieniężnej, o której mowa w art. 56 Prawa energetycznego a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego przez pełnomocnika według norm przepisanych.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie prawa materialnego:

1. art. 107 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej – k.p.a.) w zw. z art. 144 ust. 1 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze (dalej - Prawo upadłościowe) polegające na prowadzeniu postępowania i wydaniu decyzji przeciwko upadłej spółce podczas gdy prowadzenie procesu po ogłoszeniu upadłości likwidacyjnej z udziałem upadłego zamiast syndyka jest niedopuszczalne;
2. art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego przez jego niezastosowanie, podczas gdy w realiach niniejszej sprawy spełnione zostały przesłanki uzasadniające odstąpienie przez Prezesa URE od wymierzenia kary pieniężnej;
3. art. 56 ust. 1 pkt 1a w zw. z art. 9a ust. 1 i 5 Prawa energetycznego w zw. z art. 91 Prawa upadłościowego poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że nie przestrzeganie obowiązku uzyskania i przedłożenia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia

lub uiszczenia opłaty zastępczej w każdej sytuacji nakłada na przedsiębiorstwa energetyczne obowiązek zapłaty kary pieniężnej, podczas gdy prowadzenie wobec upadłej spółki postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej, a następnie wydanie zaskarżonej decyzji skutkuje nieuzasadnionym żądaniem przez organ dokonania wypłaty z masy upadłości środków finansowych z naruszeniem praw innych wierzycieli;

naruszenie przepisów postępowania, tj.:

4. art. 7, art. 77 i art. 80 k.p.a., które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, poprzez niewyczerpujące zebranie i rozpatrzenie całego materiału dowodowego, w szczególności zaś pominięcie pisma syndyka masy upadłości Przedsiębiorcy z dnia 27 marca 2014 r.

5. art. 61 § 4 k.p.a. i art. 10 k.p.a. polegające na niezawiadomieniu powoda o wszczęciu jak również o przebiegu postępowania, a także braku możliwości wypowiedzenia się co do jego ustaleń przed wydaniem decyzji, oraz poprzez oczywiste niezastosowanie zasad ogólnych postępowania administracyjnego w stopniu powodującym istotne ograniczenie strony w postępowaniu;

oraz naruszenie:

6. art. 2 w zw. z art. 342 Prawa upadłościowego poprzez wydanie decyzji zmierzającej do nakazania syndykowi masy upadłości postępowania z funduszami masy upadłości wbrew ww. przepisom Prawa upadłościowego;

7. art. 91 ust. 1 oraz 236-240, 244-266 Prawa upadłościowego poprzez ich niezastosowanie i tym samym błędne uznanie, że organ może wymierzyć upadłej spółce karę pieniężną podczas gdy w świetle wskazanej ustawy wierzyciel, w stosunku do zobowiązań dotyczących okresu sprzed upadłości (wierzycielności upadłościowej) nie ma prawa wyboru między zgłoszeniem wierzycielności w postępowaniu upadłościowym, a dochodzeniem jej na innej drodze przeciwko upadłej spółce lub syndykowi i do wszczynania przeciwko upadłej spółce lub syndykowi postępowań administracyjnych.

W uzasadnieniu odwołania powód wskazał, iż Prezes URE błędnie określił podmiot zaskarżonej decyzji, wskutek czego decyzja została skierowana do osoby niebędącej stroną w sprawie, co skutkuje jej nieważnością na podstawie art. 156 § 4 k.p.a. Podał przy tym, że zgodnie z art. 144 ust. 1 Prawa upadłościowego jeżeli ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego, postępowania sądowe i administracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i dalej prowadzone jedynie przez syndyka lub przeciwko niemu. Syndyk bowiem prowadzi te postępowania na rzecz upadłego, ale

w imieniu własnym. Podniósł, że przepisy Prawa upadłościowego stanowiące o pozbawieniu upadłego prawa do rozporządzania majątkiem, mają charakter bezwzględnie obowiązujący i są przepisami szczególnymi w stosunku do przepisów prawa energetycznego, które dotyczą strony postępowania w znaczeniu formalnym. W ocenie powoda, skoro działalność koncesjonowana polegająca na obrocie energią elektryczną następowała w toku działalności gospodarczej upadłej spółki, to opłata zastępcza, względnie kara pieniężna, jest wierzycielnością dotyczącą masy upadłości w rozumieniu art. 144 Prawa upadłościowego.

Syndyk stwierdził, że właściwym trybem dochodzenia wierzycielności było postępowanie upadłościowe. Podkreślił, że tryb ustalania wierzycielności upadłościowych w postępowaniu upadłościowym jest zasadniczo taki sam w odniesieniu do wierzycielności cywilnoprawnych i należności publicznoprawnych. Dla dokonania zgłoszenia należności publicznoprawnej dołączenie decyzji administracyjnej wydanej po ogłoszeniu upadłości nie jest potrzebne, ani tym samym konieczne. Wskazał, że Prawo upadłościowe jest aktem szczególnym i jego zastosowanie ma pierwszeństwo przed przepisami ogólnymi, zatem tryb zgłaszania wierzycielności sądziemu komisarzowi należy uznać za wyłączną drogę dochodzenia w postępowaniu upadłościowym należności publicznoprawnych powstałych przed ogłoszeniem upadłości.

Powód nie kwestionował okoliczności, że Przedsiębiorca nie uzyskała i nie przedstawiła Prezesowi URE do umorzenia świadectw energii elektrycznej za rok 2013 w ilości wymaganej zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

W konsekwencji Przedsiębiorca był zobowiązany do uiszczenia na wskazane konto opłaty zastępczej w kwocie 16 034,28 zł., która to kwota jako wierzytelność upadłościowa podlega zgłoszeniu i zaspokojeniu w trybie przepisów postępowania upadłościowego i naprawczego. Zarówno jednak Prezes URE jak i Prezes Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej nie zgłosił sędziemu komisarzowi wierzytelności z tytułu opłaty zastępczej.

Zdaniem powoda w zaistniałych okolicznościach zachodziły przesłanki do odstąpienia przez Prezesa URE od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego gdyż stopień szkodliwości czynu jest znikomy a Przedsiębiorca nigdy nie uchylał się od realizacji ciążących na niej obowiązków. To przepisy Prawa upadłościowego uniemożliwiły syndykowi uiszczenie opłaty zastępczej do 30 czerwca 2014 r., jednakże gdyby pozwany zgłosił ją w postępowaniu upadłościowym, zostałaaby wpisana w bezspornej wysokości na listę wierzytelności i uregulowana zgodnie z przepisami Prawa upadłościowego. (odwołanie k. 11-19)

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o oddalenie odwołania powoda oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Podtrzymał w całości stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i stwierdził, że zarzuty powoda nie dają podstaw do uchylecia lub zmiany zaskarżonej decyzji.

Podkreślił, że w świetle doktryny z chwilą ogłoszenia upadłości obejmującej likwidację majątku upadłego, upadły traci na rzecz syndyka prawo zarządu, korzystania i rozporządzania swoim majątkiem, lecz nadal pozostaje jego formalnym właścicielem. Stroną postępowania sądowego lub administracyjnego dotyczącego mienia wchodzącego w skład masy upadłości może być tylko syndyk, który występuje we własnym imieniu, ale nie na własny rachunek, działa bowiem na rzecz masy upadłości. Podmiot pozostaje bowiem stroną w znaczeniu materialnoprawnym jako podmiot stosunku prawnego, z którego wyniknął spór, natomiast syndyk występuje jako strona w znaczeniu wyłącznie formalnym.

Prezes URE wskazał, że nie jest wierzycielem powoda w zakresie domagania się uiszczenia opłat zastępczych. Obowiązek określony w art. 9a ust. 8 Prawa energetycznego może zostać zrealizowany poprzez przedstawienie do umorzenia świadectw pochodzenia lub uiszczenia opłaty zastępczej. Pozwany nie jest uprawniony do dokonywania wyboru rodzaju sposobu realizacji obowiązku w miejsce podmiotu zobowiązanego. Nie ma zgodnie z obowiązującymi przepisami możliwości dochodzenia opłaty zastępczej od podmiotu zobowiązanego do realizacji wspomnianego obowiązku, a skoro podmiot który go nie przestrzega podlega karze pieniężnej to dopiero po skutecznym wymierzeniu kary pieniężnej Prezes URE będzie mógł domagać się wpisania jego wierzytelności wynikającej z wymierzonej kary na listę wierzytelności.

Pozwany podkreślił, że możliwość odstąpienia od wymierzania kary pieniężnej zachodzi jedynie w przypadku jednoczesnego zaistnienia dwóch przesłanek: zaprzestania naruszenia prawa, ewentualnie zrealizowania obowiązku oraz znikomego stopnia szkodliwości czynu, natomiast w niniejszej sprawie Przedsiębiorca w ogóle nie wykonał ciążącego na nim obowiązku, który mógł zostać zrealizowany skutecznie jedynie w ściśle określonym terminie. Gdyby natomiast doszło do zrealizowania wskazanego obowiązku, nie byłoby podstaw do wszczęcia postępowania przez Prezesa URE. Jednakże przy całkowitym braku realizacji obowiązku nie ma, zdaniem pozwanego, podstaw do przyjęcia innego niż duży stopnia szkodliwości czynu.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących wysokości nałożonej na Przedsiębiorcę kary pieniężnej, Prezes URE wskazał, iż wysokość ta zgodnie z przepisami Prawa energetycznego nie mogła być niższa niż kwota obliczona według obowiązującego wzorem o pomnożeniu kwoty nieuiszczonej przez współczynnik (...)z czego wynika, że minimalna kara jest wyższa o (...) od samej opłaty zastępczej. Minimalna kara w tym przypadku wynosiła zatem (...)i w takiej też wysokości została ona nałożona na Przedsiębiorcę. (odpowiedź na odwołanie k. 50-55)

Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 16 marca 2006 r., znak: (...), spółce prawa handlowego zarejestrowanej

w Krajowym Rejestrze Sądowym Sądu Rejonowego w B., XIII Wydział Gospodarczy w dniu 5 maja 2003 r. pod numerem (...) - (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w B., została udzielona koncesja na obrót energią elektryczną na okres od 16 marca 2006 r. do 30 marca 2016 r., cofnięta następnie decyzją Prezesa URE z dnia 10 lipca 2014 r.

(dowód: okoliczność bezsporna; odpis z Krajowego Rejestru Sądowego, k. 37-46 oraz decyzja Prezesa URE, k. 6)

Postanowieniem z dnia 14 marca 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt XV GU 95/13 Sąd Rejonowy w B. ogłosił upadłość spółki (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w B., obejmującą likwidację majątku upadłego. Jako syndyka masy upadłości Przedsiębiorcy ustanowiono G. F..

(dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w B., k. 26)

Pismem z dnia 27 marca 2014 r. syndyk masy upadłości Przedsiębiorcy w wykonaniu art. 176 Prawa upadłościowego zawiadomił Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o ogłoszeniu upadłości obejmującej likwidację majątku upadłego oraz poinformował, że w związku z powyższym, nie mogą być uregulowane wskazane w piśmie opłaty zastępcze za 2013 r., a także że istnieje możliwość zgłoszenia w wyznaczonym terminie wierzytelności sędziemu – komisarzowi.

(dowód: pismo powoda z dnia 27 marca 2014 r., k. 27)

Pismem z dnia 31 marca 2014 r., znak: (...), Prezes URE działając na podstawie art. 28 ust. 2 Prawa energetycznego, zwrócił się do Przedsiębiorcy z prośbą o udzielenie informacji dotyczących dokonanej w okresie od 1 stycznia 2013 r. do 31 grudnia 2013 r. sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w celu zbadania realizacji obowiązków, określonych w art. 9a ust. 1 i 8 Prawa energetycznego.

(dowód: pismo pozwanego wraz z z.p.o., k. 1-6a akt adm.)

W odpowiedzi na pismo Prezesa URE, syndyk wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej objętej wskazaną koncesją w 2013 r. Przedsiębiorca dokonał sprzedaży energii elektrycznej na rzecz odbiorców końcowych w ilości 29 693,170 MWh. Określił także wysokość należnych opłat zastępczych i oświadczył, że nie zostały one zapłacone ze względu na ogłoszenie w dniu 14 marca 2014 r. przez Sąd Rejonowy w B. upadłości Przedsiębiorcy.

(dowód: pismo powoda wraz z załącznikami, k. 7-10 akt adm.)

Pismem z dnia 3 października 2014 r., znak: (...), Prezes URE zawiadomił o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej Przedsiębiorcy, w imieniu którego działa syndyk masy upadłości - G. F., w związku z ujawnieniem możliwości nieprzestrzegania w roku 2013, określonego w art. 9a ust. 1 Prawa energetycznego obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, wydanego dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub zlokalizowanych w wyłącznej strefie ekonomicznej lub uiszczenia opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 Prawa energetycznego.

(dowód: pismo pozwanego wraz z z.p.o., k. 11-13a akt adm.)

Pismem z dnia 7 listopada 2014 r., znak: (...) Prezes URE poinformował powoda, iż w przedmiotowej sprawie zgromadzone zostały materiały dowodowe pozwalające na podjęcie decyzji i zawiadomił

o przysługującym mu prawie do zapoznania się z całością zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień, jednakże powód nie skorzystał z przysługującego mu uprawnienia.

(dowód: pismo pozwanego wraz z z.p.o., k. 15 i 15a akt adm.)

Przychód Przedsiębiorcy z tytułu działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną za rok 2013 wyniósł 8.524.152 zł.

(dowód: pismo powoda, k. 14 akt adm.)

Sąd przyznał moc dowodową wszystkim zgromadzonym w sprawie dokumentom i mając na uwadze, że ich autentyczności i treści nie kwestionowała żadna ze stron, w oparciu o nie ustalił stan faktyczny, który okazał się bezsporny między stronami.

Sąd Okręgowy w Warszawie zważył, co następuje:

Odwołanie okazało się uzasadnione, zaś decyzja wadliwa z uwagi na wszczęcie i prowadzenie postępowania administracyjnego przeciwko upadłemu po dacie ogłoszenia upadłości.

Zgodnie z art. 144 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003r. Prawo upadłościowe (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 stycznia 2016r.), jeżeli ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego, postępowania sądowe i administracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i dalej prowadzone jedynie przez syndyka lub przeciwko niemu.

Upadłość spółki (...) obejmująca likwidację majątku została ogłoszona dnia 14 marca 2014r., natomiast w dniu 3 października 2014r. wszczęto postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy - (...) Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej kary pieniężnej.

Badając zarzut naruszenia art. 144 ust. 1 prawa upadłościowego, w pierwszej kolejności należało rozważyć, czy wszczęte w dniu 3 października 2014r. postępowanie administracyjne dotyczyło masy upadłości, a więc tej części majątku upadłego, która służy zaspokojeniu wierzycieli w postępowaniu upadłościowym. Jest to istotne z uwagi na to, że w sprawach, które nie dotyczą masy upadłości legitymację zachowuje upadły. Masy upadłości dotyczą natomiast tylko takie postępowania, których przedmiotem są prawa i obowiązki odnoszące się do mienia wchodzącego w skład masy upadłości, przede wszystkim sprawy mające za przedmiot wierzytelności przysługujące upadłemu lub sprawy o wierzytelności podlegające zgłoszeniu w postępowaniu upadłościowym. Są to- co do zasady- wierzytelności powstałe przed datą ogłoszenia upadłości. W niniejszym wypadku upadły miał obowiązek uzyskać i przedstawić do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia z kogeneracji lub uiścić opłatę zastępczą za okres 2013r. Ewentualne zobowiązanie upadłego z tego tytułu powstało więc przed datą ogłoszenia upadłości. Opłata zastępcza, jako zobowiązanie o charakterze pieniężnym, podlega zgłoszeniu na listę wierzytelności. W tej sytuacji przedmiotowe postępowanie administracyjne dotyczyło masy upadłości i powinno być wszczęte oraz prowadzone przeciwko syndykowi.

Podkreślenia wymaga okoliczność, że jak wielokrotnie wskazywano w orzecznictwie sądowym, zarówno sądów powszechnych, administracyjnych oraz Sądu Najwyższego, w procesach dotyczących masy upadłości, stroną postępowania jest syndyk, a nie upadły reprezentowany przez syndyka (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 31 marca 2015r., VI ACa 481/14 LEX nr 1680077, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 czerwca 2015r., I ACa 464/15 LEX nr 1794377, wyrok NSA z 24 lutego 2015r., II FSK 1910/14 LEX nr 1772074). Zgodnie z art. 144 ust. 2 prawa upadłościowego syndyk prowadzi postępowania administracyjne i sądowe na rzecz upadłego, lecz w imieniu własnym. Z uwagi na okoliczność, że ewentualny wynik postępowania administracyjnego może mieć wpływ na stan masy upadłości, stroną postępowania winien być syndyk i to on winien być adresatem decyzji. Tymczasem

analiza, zarówno treści postanowienia o wszczęciu postępowania w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, jak i decyzji, wskazuje na to, że stroną był upadły reprezentowany przez syndyka.

Postanowienie z dnia 3 października 2014r. (mające formę zawiadomienia) wysłane zostało do G. F. syndyka masy upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B., ale zawiera informację o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego „w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy: (...) Spółka Akcyjna w upadłości likwidacyjnej, w imieniu której działa Pan G. F. syndyk masy upadłości (...)”. Podobnie w pkt 1 sentencji decyzji z dnia 15 stycznia 2015r. wyraźnie zaznaczono, że „przedsiębiorca (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w B. reprezentowany przez Syndyka Masy Upadłości Pana G. F., nie wywiązał się w 2013r. z określonego w art. 9a ust. 8 ustawy- Prawo energetyczne obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectwa pochodzenia z kogeneracji (...)”. Również upadłemu reprezentowanemu przez syndyka wymierzono w pkt 2 decyzji karę pieniężną.

Z powyższego wynika, że adresatem decyzji z dnia 15 stycznia 2015r. był upadły, zaś syndyk został potraktowany jako reprezentant, przedstawiciel ustawowy, czy też pewnego rodzaju pełnomocnik upadłego. Nieprawidłowe jest również wskazywanie w decyzji imienia i nazwiska syndyka, co tym bardziej świadczy o uznaniu G. F. jedynie za reprezentanta, czy też pełnomocnika. Ma rację skarżący twierdząc, że prawidłową stroną powinien być syndyk masy upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej, nie zaś upadły reprezentowany przez syndyka czy też syndyk G. F.. Syndyk jest organem postępowania upadłościowego, działa w imieniu własnym, ale na rachunek upadłego. Upadły nie był legitymowany do bycia stroną w postępowaniu administracyjnym i z tych względów decyzja jest obarczona wadą nieważności w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 4 k.p.a. Jest to wada tego rodzaju, która nie mogła być konwalidowana w postępowaniu sądowym.

Istotne jest również to, że wydanie decyzji przeciwko upadłemu otwiera wierzycielowi- Prezesowi URE możliwość dochodzenia wierzytelności z pominięciem procedury postępowania upadłościowego. Postępowanie upadłościowe jest uniwersalnym postępowaniem egzekucyjnym, które w sposób szczególny określa wykazywanie istnienia wierzytelności oraz uzyskanie jej zaspokojenia (zgłoszenie wierzytelności, ustalanie listy wierzytelności, podział funduszy masy upadłości). Wydanie decyzji, której adresatem jest upadły narusza również przepisy art. 236-240, 244-266 oraz 342 prawa upadłościowego.

Biorąc powyższe pod uwagę, orzeczono jak w pkt I na mocy art. 479⁵³ § 2 k.p.c

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu oparto na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., obciążając pozwanego opłatą sądową w wysokości 100 zł uiszczoną przez powoda.

SSO Magdalena Sajur-Kordula